



## Somni d'una nit d'estiu

**E**n Jordi és el primer any que va al Col·legi a la Seu d'Urgell, a la seva edat, ja sap que es trobarà amb amics que ja van arribar abans al poble i segur que en farà de nous. Els seus pares, dos universitaris andorrans, que treballen pel Ministeri d'Educació van haver de marxar perquè els centres on feien classes van tancar, a causa de manca d'efectius.

Una altra família d'Andorra que baixava a viure a Espanya, el turisme anomenat d'alt standing havia fet insostenible viure a Andorra, però les conseqüències d'aquesta política van fer que, no només els centres escolars es van veure obligats a tancar, les petites i mitjanes empreses ja eren difícils de trobar. Els era més rendible tenir la seva seu fora del país i pujar en moments puntuals per dur a terme certes activitats.

En Jordi tenia l'alegria que els seus padrins vivien a prop, ja que després de treballar tota la seva vida al seu país l'única possibilitat de trobar un lloguer digne en relació a la seva pensió era a fora.

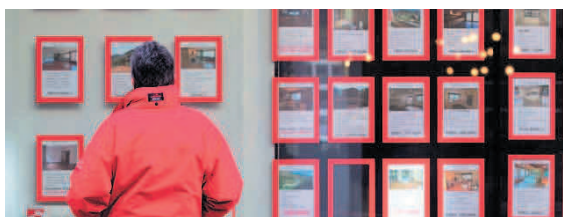
Afortunadament no havien marxat molt lluny, encara tenien al seu abast una sanitat de qualitat a Andorra i fer el llarg trajecte cap al nou Hospital Internacional de Nostra Senyora de Meritxell valia la pena, amb la quantitat de gent que vivia a la Seu, les cues d'entrada i sortida al país superaven les dues hores. Només uns quants privilegiats es podien permetre fer els

vol en helicòpters des de l'aeroport internacional de la Seu fins a l'heliport d'Andorra.

Des que es va signar l'acord d'associació, la vida política és possible dins la Unió Europea i els pares d'en Jordi formen part d'un nou partit polític local, «Andorrans a l'estranger», amb possibilitats de guanyar les eleccions a l'alcaldia i la seva principal reivindicació és fer un metro aeri fins a Andorra la Vella.

Les decisions d'un govern que ha durat fins al 2019, han canviat radicalment la imatge del país d'acollida i solidaritat, han transformat Andorra en un Mónaco dels Pirineus, un país per rics i especuladors. Fins i tot, s'ha creat el primer gran Casino que ha portat a milionaris que no els agrada el glamour del mediterrani i preferixen les càlides festes un cop acabat l'esquí. També té el singular espectacle del Cirque de la Neige, una altra versió del Cirque du Soleil, però a l'hivern.

Andorra és coneguda pels seus grans edificis de vidre, primer va ser Caldea, després ha vingut el Llamp, gràcies a l'empenta i innovació de FE-DA. Les nits d'estiu es pinten de colors amb un làser. El Llamp és una torre de 46,8 metres que representa la superfície d'Andorra en alçada. Entre nosaltres, encara es recorda l'intent fallit de fer «el Núvol», fins i tot s'esmenta a les escoles com a exemple del significat de l'expressió «estirar més el braç que la màniga». El Llamp ha ocupat el mateix terreny on estava previst aixecar-hi el núvol d'Andorra Telecom. A continuació, tenim el Nou Hospital Internacional de Nostra Senyora de Meritxell, en forma de creu i visible des de googleearth, finançat pel SAAS amb un crèdit extraordinari, ha fet que la capital d'Andorra sigui coneguda com a Andhattan. Tampoc podem deixar de banda, la Boira, on la CASS ha aportat una important part del capital. Amb acabats de luxe, aquest edifici s'ofereix a les noves famílies immigrants que puguin justificar que els seus ingressos se situen dins del nou llindar de la pobresa del nostre país, 800 mil euros a l'any.



Fins aquí aquest relat d'un possible futur, un malson per molts i un somni per altres. Però l'enquesta del CRES del primer semestre ens fa tocar de peus a terra i ens ha deixat clar que una de les principals preocupacions dels nostres ciutadans, tant dels nacionals com dels residents, és el preu de l'habitatge, una corba ascendent que no se sap quan s'aturarà. Sembla que el govern de DA no sap com frenar la pujada o, potser no té gaire interès en fer-ho. Hauríem de recordar al Sr. Martí dues coses: la primera és que el dret a l'habitatge és un dret reconegut a la Constitució, article 33, (ja sé que no la va votar i va fer campanya en contra), però és la que tenim i, enguany, hem celebrat els seus 25 anys. La segona cosa és que la política és l'art d'anticipar esdeveniments pel benestar de tot el poble per qui governa.

La modificació de la llei d'arrendaments, a banda de no millorar res, deixa les mans lliures a la generositat dels propietaris dels immobles, qualitat que els arrendataris coixen de primera mà i saben, per experiència, que és més aviat escassa entre els arrendadors.

A ben segur seria millor crear un departament que ajudés els propietaris a facilitar el lloguer del seu immoble a un preu raonable. El Govern hauria de ser el nostre soci. Soci dels propietaris i administradors de finques d'un costat, que busquen el legítim dret a treure'n un profit i, per l'altre dels consumidors considerant que cada mes costa més trobar els diners per pagar lloguer, calefacció, aigua, llum i serveis.

Pel que sembla, el Govern no ha vist què es fa a la resta del món en re-

lació als problemes del lloguer d'habitatges. Poso per exemple el Govern del Quebec o el del Regne Unit. El Govern del Quebec ha creat una secretaria i una pàgina web per «promoure relacions més harmonioses entre arrendadors i arrendataris i garantir que cada part compleixi les obligacions derivades del contracte d'arrendament, amb un doble mandat: proporcionar al públic informació adequada i amb recursos efectius en cas que una de les parts no compleixi les seves obligacions».

Tenim davant la possibilitat de fer canvis reals amb el Projecte de llei de mesures urgents relatives a l'arrendament d'habitatges, però el Govern vol quedar-se amb un maquillatge superficial que no aportarà una solució al problema. Els propietaris d'habitatges buits no vindran corrents per inscriure's en una llista i, de la mateixa manera que hi són, en poden sortir. Com? Només cal que posin el seu habitatge a vendre a un preu exagerat i ja són fora. D'altra banda, si hi ha un propietari despistat que entra en aquesta llista, el gravamen que haurà de pagar no és en cap cas dissuasiu.

Convindria aprofitar aquest projecte per donar eines i recursos perquè aquesta relació sigui beneficiària per ambdues parts. Es podria crear un departament amb una llei que els doni suport. No tot ho ha de regular el mercat, el Govern -l'article número 32 de la Constitució ho diu Sr. Martí- pot intervenir i preveure un escenari més just per a tothom. Si no ho fa, aquest somni d'una nit d'estiu serà el malson per molts dels nostres ciutadans. ■

**Membre de la Comissió Política Nacional d'SDP**